

na přidělených nemovitostech. Skutečnosti pro to významné jest uvéstí v exekučním návrhu.

Přednostní zákonné zástavní právo pro příspěvky k úrazovému pojištění dělnickému.

(Rozh. ze dne 11. února 1937, R I 24/37.)

Prv ý s o u d povolil Úrazové pojišťovně dělnické k vydobytí zadrželých příspěvků proti dlužníku exekuci nuceným zřízením zástavního práva na nemovitostech dlužníkových, stížených zákazem zatížení nebo zcizení podle § 2 zák. č. 93/1931 Sb. z. a n., ač nebyl vykázán souhlas Státního pozemkového úřadu. R e k u r s n í s o u d exekuční návrh proto zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Zákaz zatížení podle § 2, odst. 1, malého přidělového zákona č. 93/1931 Sb. z. a n. nelze sice vztahovati na exekuční zatížení pro daně a veřejné dávky, jak bylo vysloveno v rozhodnutích č. 9883 a 11082 Sb. n. s., na něž dovolací stěžovatelka poukazuje, ale to platí jen v těch případech, kdy daně a veřejné dávky požívají zákonného zástavního práva na přidělených nemovitostech. Příspěvkům k úrazovému pojištění dělnickému přísluší přednostní zákonné zástavní právo na nemovitostech za týchž podmínek jako výdělkové dani, to jest se zřetelem na ustanovení § 265 zák. č. 76/1927 Sb. z. a n. na nemovitostech sloužících výlučně nebo převážně provozování výdělečného podniku, dani podrobeného a patřícího majiteli těchto nemovitostí, jde-li o nedoplatky nejvýše dvouleté; u nedoplateků starších, nejvýše však tříletých, počítajíc zpět od udělení příklepu, je přednostní zákonné zástavní právo vázáno podmínkou, že byl nedoplatek knihovně zajištěn nejdéle do dvou let po splatnosti daně (rozh. č. 11677 Sb. n. s.). Ježto vymáhající věřitelka ve svém návrhu na povolení této exekuce ani neuvedla, že nemovitosti, na něž exekuci vede, slouží výlučně nebo převážně provozování výdělečného podniku, jehož se vymáhané příspěvky týkají, jak bylo podle § 54 č. 3 ex. ř. její povinností, a soud exekuci povolující nesmí v té příčině v tomto případě konati šetření, nýbrž musí rozhodnouti na základě údajů exekučního návrhu (§§ 3 a 55, odst. 2, ex. ř.), neměla býti navržená exekuce prvním soudem povolena.

Čís. 15814.

Zemědělské vyrovnací řízení (vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n.).

K pojmu zemědělských pozemků a zemědělského podniku ve smyslu uvedeného vládního nařízení.

Vedení lesního hospodářství není hospodařením na zemědělských pozemcích podle vládn. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 11. února 1937, R I 34/37.)

Prvý soud vyhověl návrhu dlužníka na zahájení zemědělského vyrovnacího řízení, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Koho jest rozuměti zemědělcem ve smyslu vládn. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n., stanoví § 1, odst. 1, č. 1—5 tohoto vládního nařízení. Pro určení vlastnosti zemědělce jest důležité hospodaření na »zemědělských« pozemcích, ale v předpisech jmenovaného vládn. nařízení není stanoveno, které pozemky jest pokládati za »zemědělské«, takže jest se po této stránce řídit podle běžného významu tohoto pojmu. Podle tohoto běžného významu nejsou lesy jako takové pokládány za pozemky »zemědělské«. Ani z ustanovení § 1, odst. 2, uved. vládn. nař. nelze vyzovovati opak. Odstavec první § 1 uved. vládn. nař. rozeznává totiž přesně mezi »zemědělskými pozemky« a mezi »nemovitostmi zemědělského podniku«. Tento druhý pojem (podnik) je mnohem širší než pojem první, neboť zahrnuje nejen role, louky, pastviny, zahrady, vinnice a chmelnice, nýbrž i rybníky, lesy, obytné a hospodářské budovy a konečně i určitá zařízení, sloužící zpracování výrobků. Není však pochybnosti o tom, že na př. rybníky nejsou »zemědělskými« pozemky a že jimi nejsou ani obytné a hospodářské budovy, ačkoli jsou — stejně jako lesy — uvedeny mezi nemovitostmi zemědělského podniku«, zejména na účelem zjištění jejich výměry. Mimo to se v poslední větě druhého odstavce § 1 uved. vládn. nař. rozeznává hospodářství »zemědělské« a hospodářství »lesní«. Ustanovení § 1, odst. 1, č. 1, 2 a 3 uved. vládn. nař. vyžaduje pro určení pojmu zemědělce tyto předpoklady: 1) aby fysická osoba buď hospodařila na zemědělských pozemcích, nebo aby, nemůže-li z důležitých důvodů jí se týkajících (zvláště pro nemoc atd.) na svých zemědělských pozemcích hospodařiti sama, byla proto nucena je propachtovati, a 2) aby taková osoba (až na případ podle čl. 2, o němž tu nejde) vůbec nebo převážně se vyžívala tímto hospodařením po případě aby jediným nebo převážným zdrojem její výživy bylo pachtovné z jejich zemědělských pozemků. To, že zemědělský hospodář dává hospodářství vésti správcem, nemá s hlediska těchto předpisů významu. Jak bylo již vyloženo, nespadá vedení lesního hospodářství pod pojem hospodaření na zemědělských pozemcích. I kdyby stěžovatel, jak tvrdí, byl skutečně pro nemoc nucen propachtovati své zemědělské pozemky, je přece pachtovné, jež z nich dostává ve výši 7.000 Kč ročně, mnohem nižší než jeho roční příjem z lesů, který podle jeho vlastního tvrzení převyšuje 10.000 Kč, takže podle toho pachtovné ze zemědělských pozemků není mu ani jediným, ani převážným zdrojem výživy (§ 1, odst. 1, č. 3 uved. vládn.

nař.). Při tom nebylo k příjmu z činžovního domu vůbec přihlíženo. Uvedené důvody stačí k zamítnutí na zahájení zemědělského vyrovnacího řízení.

Čís. 15815.

Při řešení otázky, zda jest se obávati při změně žaloby určovací v žalobu o plnění značného ztížení nebo průtahu jednání, nerozhoduje jen, zda žalobní žádost určovací jest pro nedostatek právního zájmu na zjištění zralá k zamítnutí.

(Rozh. ze dne 11. února 1937, R I 42/37.)

Prv ý s o u d připustil změnu žaloby určovací v žalobu na plnění. R e k u r s n í s o u d změnu nepřipustil. D ů v o d y: Žaloba určovací je zralá k rozhodnutí, a to zamítavému se zřetelem na to, že tu nejsou podmínky žaloby určovací podle § 228 c. ř. s. (právní zájem), kdežto jednáním o nově vznesené žalobě na plnění (§ 232, odst. 2, c. ř. s. by se jednání, jež je teprve v počátečním stadiu, značně ztížilo a protáhlo, takže podmínky § 235, odst. 3, c. ř. s. nejsou tu dány.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Názor rekursního soudu, že změnou určovací žaloby v žalobu o plnění jest se v souzeném případě obávati značného ztížení nebo průtahu jednání (§ 235, odst. 3, c. ř. s.), když žaloba určovací jest zralá k rozhodnutí, kdežto o žalobě na plnění by bylo třeba teprve jednati, nelze schváliti. Vždyť dosud není možné zabývati se věcně tím, že původní žalobní žádání určovací jest pro nedostatek právního zájmu na zjištění (§ 228 c. ř. s.) zralé k zamítnutí, poněvadž by se tím předbíhalo rozhodnutí ve věci samé, a zejména musil by soud věcně se obíratí podstatností určovacího žádání k vůli rozhodnutí o útratách, takže nelze o podstatném ztížení jednání mluvit. Ani jinak není tu hledíc na počáteční údobí řízení, v němž se ve věci konalo jediné ústní jednání omezené jen na změnu žaloby a na rozhodnutí o ní, podkladu pro úsudek, že by jednáním o zažalovaném nároku došlo k značnému ztížení anebo k průtahu, neboť žalobkyně o změněné prosbě žalobní nenabídla nové důkazy.

Čís. 15816.

Za zemědělce ve smyslu vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. nelze pokládati obchodního zahradníka. Nezáleží na tom, zda se zahradnictví provozuje v nepatrném rozsahu a jaký druh rostlin se na pozemku pěstuje.

(Rozh. ze dne 11. února 1937, R I 44/37.)

Prv ý s o u d zahájil k návrhu dlužníka o jeho jmění zemědělské vyrovnací řízení podle vl. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. R e k u r s n í s o u d návrh zamítl. D ů v o d y: Dlužník jest zahradníkem a má v za-